

изтегли револвера си. Сърдцето ѝ болезнено се свиваше при спомена за убийството на майка ѝ и неудържима жажда за мъст кипеше въ гърдит ѝ. Но идваха моменти, когато нѣкакво съмнение се гнѣздѣше въ разпаления ѝ мозъкъ. Ами ако не е той? Ако това е само една случайна прилика съ убиеца на майка ѝ!

Съ наведена глава Ялдашъ вървѣше нѣколко крачки предъ коня на Махара.

Слѣнцето преваляше на западъ, когато при най-високия завой на тѣсния скалистъ пѣтъ натоваренитѣ мулета се изгубиха отъ очитѣ на Махара. Тѣкмо при завоя Ялдашъ бързо се обърна и протегна ръка къмъ юздата на коня. Съ вирната глава конѣтъ се дръпна назадъ.

— Слизай! — извика Ялдашъ. — Слизай, змиѣо проклета, че майка ти те чака долу въ пропастьта!...

Споменътъ за майка ѝ, звѣрскиятъ погледъ на нейния убиецъ и дългата ръка, протегната задъ главата на коня, силно разпалиха жаждата за мъст въ душата на Махара. Като котка скочи тя отъ коня и прислони до скалата. Преди Ялдашъ да се доближи до нея, тя насочи револвера си срещу него. Чу се изстрелъ, и ехото го разнесе надъ

Ялдашъ си запушваше раната на рамото и бавно се спускаше по пѣтя.